

Albert Hernández
La ruta destroyer

Albert Hernández i Xulvi (Catarroja, 1942) va cursar estudis de cinematografia i ha realitzat diverses pel·lícules experimentals. Com a narrador, ha publicat una trentena d'obres, la majoria novel·les, moltes d'elles s'han traduït al castellà: *La síndrome i altres històries*, premi L'Encobert (Xativa). *No mireu per l'ull del pany*, premi Segimon de Plandolit (Andorra). *Dafne, l'última nuesa, Silenci... es grava, Històries inquietants*, premi Sant Carles Borromeu (Andorra). *Arran de pell*, premi Manuel Cerqueda i Escaler (Andorra). *Temps de fang*, premi Modest Sabaté (Vila de Perpinyà) i premi de la Crítica de l'Institut Interuniversitari de filologia valenciana de les Universitats de Castelló, València i Alacant. *El tango de l'anarquista*, premi Enric Valor de novel·la de la Diputació d'Alacant i *Dies d'estiu del 63*, premi de novel·la Ifac (Calp).

Li deien Rafael Dalmau, de setanta-tres anys, era alt i prim, de cabells blancs i abundants; René Delmer, el seu nom clau quan era membre de la resistència francesa, exactament espia dels aliats, transmetia informació des d'un poble de la Bretanya, tota la que poguera perjudicar els feixistes. Uns anys abans de la Segona Guerra Mundial, ell havia sigut capità de l'exèrcit republicà. El cas és que tenia estudis i, com la causa republicana el captivà i era membre de la FUE, prompte va ser nomenat oficial. Amb la derrota passà al país veí i, poc després, s'involucrà en l'altra guerra contra els que havien ajudat Franco. Lluità sempre amb la il·lusió de tornar a Espanya i que s'instaurara la democràcia. Els amics de Hitler van pagar el deute... Quasi tots els dictadors menys el que a ell li interessava. Quatre dècades després, amb moltes il·lusions, tornà a Espanya —ja gran però no envellit—, i va recuperar un casalot de cinc-cents metres quadrats de dues plantes. Resultà ser una herència estranya, inesperada, d'una germana de llet de son pare que es casà amb un industrial, i en finir els dos, l'any seixanta-nou, va rebre una carta certificada d'un notari, després d'investigar el seu parador per mitjà de l'ambaixada. Li van notificar que podia disposar de la casa en el moment que desitjara. El casalot estava ubicat a la platja de la Malvarosa, a pocs metres del mar. Mostrava un aspecte polsegós i abandonat.

No hauria tornat mai a Espanya si no haguera restat tan enfonsat després de perdre Evelyn i Patrick en un fatídic accident dos dies abans que li comunicaren allò de l'he-

rència. La seua dona i el seu fill havien mort en una carretera prop de Lió i ell, només una ferida al múscle de la què es va recuperar en unes setmanes. Conduïa la seua muller, i el seu fill passà d'immediat de la son a l'altra part del mur d'on mai no es retorna. Ara tindria quaranta-cinc anys. Se l'imaginava major, amb la carrera de metge, que era el que estudiava. Allí es van quedar els seus llibres de medicina i Rafael, com volent fer-li un homenatge inconscientment, anà llegint-los com qui llegeix una novel·la apassionant.

En tornar al seu país, amb una pensió de la seguretad social francesa, després d'una vida laboral dedicada a l'ensenyament de l'idioma castellà en un liceu, es trobà amb l'agradable sorpresa que el govern espanyol li reconeixia una pensió militar amb la graduació de l'exèrcit de la República al qual va servir amb les il·lusions intactes.

Com que el que més li sobrava —per a ell a soles— eren diners, va manar fer del casalot un habitatge fora del normal. Ordenà que derrocaren els antics envans i que deixaren sis columnes mestres del gruix d'uns oms vells. Plantà gespa natural en cent metres quadrats per tal de jugar al golf dins la casa. Era l'afecció per aquest esport en l'únic en què va coincidir amb el seu enemic de tota la vida. Al costat de la gespa, una piscina rectangular climatitzada i, en la part oest del casalot, la biblioteca i el menjador amb xemeneia de llenya que mai no havia tingut. També, una gran taula amb els aparells electrònics més sofisticats i cars de la més alta tecnologia, inclosa una emissora de ràdio amb freqüència múltiple, de manera que tenia veus amigues en els quatre cantons del món i coneixia, per a parlar, des d'un japonès que mastegava l'espanyol fins a una brasilera amb qui mantenia llargues converses. Sabia més d'aquella dona que de ningú del seu veïnat. Vivia en un món imaginari de veus, records i d'il·lusions inventades, pensava com devia ser o com li agradaria que fóra Gabriela i, fins al moment, no volgué mai veure un vídeo de la imatge d'ella que un dia li va enviar en un paquet perquè la coneguera. Ell pensava: «Vull que siga com crec que és, ni millor ni pitjor». Perquè després de tant de temps de compartir opinions, de contar confidències des de l'altra part del món, què importava la

seua imatge! Ell posava la seua pel·lícula preferida, *Casablanca*, i a la pantalla apareixia Humphrey Bogart besant Ingrid Bergman. On eren els protagonistes? Si el temps els haguera respectat l'edat, com a ell, ara serien una caricatura més aviat trista d'aquella història.

Ell pagava i comprava a través de l'ordinador i el fax, amb un munt de targetes de crèdit. Sols una dona anava i li feia el menjar, li arreglava la roba i ordenava la casa. L'únic que el visitava era Manel, un xicot fill d'un cosí segon. Un mal estudiant si considerem el temps que feia que havia començat la carrera. Al xic li agradava escoltar l'home aquell que li contava les més esgarrifoses històries. Un dia li va dir:

—Jo tinc una amiga que és escriptora, i si canalitzara el que m'ha contat, podria fer una novel·la de la seua vida.

—No interessaria ningú. Històries com la meua vida ja han sigut contades cent vegades.

—Pense que no —digué Manel—, un dia d'aquests li presentaré Rosanna...

Les ones morien en l'arena pedregosa trepitjada per mil peus que havien deixat les seues petjades de vianants que es negaven a abandonar la platja i el ventet mariner, quan el sol s'inclinava capbussant-se darrere de les muntanyes que s'endevinaven a l'altra part dels alts edificis.

Rosanna, asseguda a uns quants metres de l'aigua, tenia entre les seues cuixes i els pits el rostre de Manel Vera, que semblava dormir. Ella a penes va obrir els llavis i murmurà:

—Ton tio viurà més que Tutankhàmon. Passarem la nostra joventut malbaratant el projecte de la discoteca en el casalot. La ruta destroy començaria o acabaria ací.

—Estàs equivocada, Tutankhàmon només va viure vint-i-cinc anys.

Ella no va respondre.

El jove es va girar i el gran casalot estava incrustat en la retina verdsosa de Rosanna, allí on Manel es mirava abans de besar-la. Ara li semblava haver vist com espurnes infernals que el sol que s'apagava reflectia en les seues

pupilles. Darrere d'aquella mirada podia estar forjant-se algun pensament diabòlic. Ella passà els dits pels cabells lliços del jove una vegada i altra, com si intentara que aquest connectara amb els seus pensaments, perquè segons ella, aquell vell ja havia viscut la vida, allí sempre tancat amb els seus records i els artefactes tecnològics.

Rosanna tenia l'edat de la pressa, quan moltes dones, a pesar de ser joves, pensen que ja no se superaran ni seran millor físicament del que són en eixos moments. No pogué acabar els estudis universitaris i la seua vida es va convertir en la recerca de sensacions de plaers. Havia escrit dues novel·les però tres editorials les havien rebutjades.

Manel no trobava el treball que desitjava i quan li oferien una ocupació, es cansava prompte. Ell havia superat l'edat de Crist.

—Tu em vas dir que eres el seu únic hereu.

—Sí, i què? Perquè no es mor no voldràs que el mate?
—preguntà mig de broma.

—Per què no? —va dir amb la seua veu que fou profunda i fangosa.

—Estàs boja...!

—El teu oncle deu tenir molts fantasmes. Seria la millor discoteca de València. Solament com està, sense fer cap reforma extraordinària. En la biblioteca ubicaríem el tauler i en la gran pantalla passariem vídeos musicals. El so estèreo és perfecte i l'acústica no cal ni dir-ho... Tu m'ho has dit moltes vegades.

Hi va haver un silenci, semblava que ella buscara les paraules precises i suaus per convèncer Manel de la monstruositat que maquinava portar a cap. Ja feia mesos que Rosanna havia donat forma a un pla i no volia fer-se enrere.

Una nit, Rafael no va poder resistir veure el vídeo de Gabriela en la pantalla d'alta definició. La brasilera li semblà irreal per la seua bellesa. Primer es mostrava en un pla general. Apareixien unes platges paradisiàques, girava la càmera uns graus i una dona sortia d'entremig d'unes altes ones espumoses. Anava només en tanga. Després d'acostarse a la càmera per mediació del zoom òptic, amb veu sucosa li deia que li agradaria conèixer-lo personalment, perquè la

seua veu l'acompanyava en nits caloroses d'insomnis. No hi havia dubte, la veu de la xicona corresponia a Gavina 15, el nom del programa emissor. Li mussitava que tenia ganes de conèixer-lo (això li ho repetia dues o tres vegades). Deia: «*Mi amigo español*», melosament.

El físic d'aquella dona el va impressionar de tal manera que va congelar la imatge i lentament, com si una força invisible l'alçara de la cadira, s'acostà i es va enganxar al fotograma de Gabriela i va sentir una cosa així com un orgasme senil estrany i gens convulsiu. Aleshores s'adonà que a casa ho tenia tot. En la seua pantalla quadrada podia veure la dona més meravellosa que mai no havia conegut i els paisatges paradisiacs de l'univers, i sentir música dels clàssics interpretada per les millors orquestres filharmòniques; Beethoven, Wagner, Bach i també Sinatra, el seu cantant preferit, i quant a la literatura, en la seua quasi circular biblioteca no mancava cap de les novel·les i els llibres que li havien impressionat en alguna època de la seua llarga vida. Des de Hemingway a Moravia, des de Borges a Cortázar, des de Rulfo a Faulkner, des de Cervantes a Shakespeare passant per García Márquez, Hernández, Lorca... Havia rellegit tant que se sentia còmplice d'aquelles històries, que en moments de la seua existència influïren en ell i en la manera de ser.

Antònia, la cuinera, el va traure dels seus pensaments. Li va dir si volia banyar-se abans de dinar o si preferia fer-ho a la vesprada. A la cuinera la va triar entre nou dones que pugnaren per aquell lloc de treball ben remunerat. Antònia era una excel·lent professional, cada dia de la setmana li feia plats diferents amb les calories i proteïnes necessàries, però amb el gust refinat d'un gourmet que gaudia amb la vista i el paladar.

Rafael es va fixar en les grans fotografies de Gabriela que presidien el menjador prop de la gran xemeneia, com si el record el volguera calent i proper. Una sensació de malestar el va envair. Era la primera vegada que havia sentit una cosa que li semblava una traïció. El record de la seua dona el va ferir i es va veure ridícul enganxat a la imatge de Gabriela, que la va fer física per uns moments.

Però aquella seqüència últimament l'omplia de desesperació perquè era com un drogoaddicte a la recerca d'una dosi quan manipulava l'emissora per trobar la veu de Gabriela. Qualsevol que l'observara allà en el casalot pensaria que era un vell boig escapat d'un món inexistent.

Una nit, Rosanna, resolutiva, aconseguí entrar en la casa per la finestra de la cuina. Imaginà que el vell devia tenir el seu taló d'Aquilles. Ella era més imaginativa que Manel, a qui no pogué convèncer per a provocar el final de l'antic soldat. Dintre de la casa hi havia un gran silenci, ella es va amagar en el gran rebost ple de llaunes de conserva i de caixes que contenien creïlles, cebes i garrafes d'oli. Després d'una estona d'espera, ja avançada la nit, quan Antònia se'n va anar, Rosanna creuà l'ampla estança i passà prop de la piscina. El silenci imperava impregnant la llum de la gran pantalla encesa i muda que mantenia el rostre i els pits de Gabriela il·luminats. L'amo de la casa tenia el cap entre els braços, recolzats en la taula on també es trobava la ràdio.

Rosanna incrementà les precaucions en apropar-se. Es quedà de marbre quan Gabriela, des de la pantalla, semblava mirar-la. Va fer com un pas enrere en adonar-se de la semblança seua amb la dona que tenia com a fons una platja exòtica. Començà a pensar amb rapidesa, a traure conclusions lògiques. Quasi maquinalment es deslligà els cabells que portava nuats en forma de cua de cavall i la cabellera color caoba li acaronà els muscles, com si una gran idea haguera vingut de colp d'allà on fan niu els pensaments més foscos. Va mantenir la mirada fixa en els ulls de Gabriela. La joventut li donava certa semblança, com mirar-se en un espill que tinguera un paisatge llunyà darrere. Ara, com volent completar la imatge lentament, es va anar desbotonant la brusa blanca i la deixà caure en terra. El finíssim subjectador en amollar l'últim ganxet donà llibertat als formidables i turgents pits de la xica que tenien més realitat immediata que mil fotogrames. Amb mirada diabòlica anà apropant-se a Rafael, convençuda que ella era superior a la il·lusió del vell. Acaronà els cabells de l'home que semblava dormir. Aquest, lentament, alçà el rostre i es trobà amb

els pits de Rosanna en primer pla i en contrapicat. Entre els fums del somni, la penombra i les obsessions vives digué:

—Gabriela. Has vingut...

—És clar. No podia faltar —contestà suaument.

Ell s'alçà de la cadira giratòria i ella no el deixà ni pensar, el va abraçar fortament com si fóra el que més desitjara. Van anar al llit, que estava a pocs passos, i va fingir tanta gana de sexe que no parà de passejar el seu cos felí per damunt de Rafael. No li va donar repòs... Una tremolor després de passada la mitja nit li vingué amb el sexe dins d'ella. La tremolor va esdevenir en espasmes i els espasmes en l'aturada cardíaca. Es quedà amb els ulls oberts i els llavis dibuixaven un somriure indesxifrabable. La pantalla continuava encesa. Gabriela semblava ser testimoni d'una seqüència real.

Rosanna va contemplar aquell cos ert amb mirada freda. Baixà del llit; i se'n va anar sense cap remordiment. Encara pensà que li havia fet un gran favor al vell, perquè tenir una mort gloriosa era patrimoni de ben pocs. Va morir com Atila que, després de tant de guerrear, va finir entre la saliva d'un bes i l'entrecreix d'una dona.